

Ա. Լ. Ի. Ե. Ա. Ն. Ի. Ն.

Գրչուխորդ ո՛վ Նահապետ, կատարին պէս Մասիսին.
Մ'ազերդ Ստեւաց անտառին ոստերուն պէս սրխարայի,
Լեզուդ նրման Տիգրիսի աշխրներուն վեհահին,
Էւ քոս հագոռատդ քաղոյին պէս Հայրենիքիդ սրգայի:

Հայրենական Եղեմին հորիզոնէն ցանկայի,
Փոքորիկի մը պահուն, դէպ' Խտայիոյ քիչ երկին
Փախար ու հոն փայլեցաւ, ո՛վ հայկեան սասող պանծագին.
Քեզմով ձանլցաւ Ազգի ինքզինք, ո՛վ Հայոտքեան հայելի:

Օտար հողի մէջ, ափսոս, սոսքը ոսկորներդ կը դողան,
Էւ քոս յատուերդ՝ յոյսին պէս անմահական սասողերուն,
Հայաստանի մէջ կ'աճի, աւերներոս շորջ՝ խօսուն:

Շիրմիդ վրոյս կը նետենք մենք ափ մը հող հայկական,
Էւ կը դրնենք հոն անս մենք մի պըսակ վարդերես,
Համբոյսներով կերտուած, ու յիմջ ու մե՛ծ հոգոյնդ պէս:

ԳՐԻԳՈՐ ԹԵՂԼԵՍԵԱՆ

ՆԱՀԱՊԵՏԻ ԱՆՏԻՊ ՔԵՐԹՈՒԱԾՆԵՐԷՆ

Խոսանելով Հ. Ալիշանի քերթուածներուն ձեւ-
ազերները, պարզապէս ճանչնալու համար թէ
սկզբնապէս ինչ ձեւ և ինչ ուղղութիւն առած են
անոնք բանաստեղծին մտքին մէջ, ինչ ինչ ոտա-
նաւորներու հանդիպեցանք դեռ անտիպ մնացած,
ինչպէս նաև ինչ ինչ թարգմանութեանց: Նա-
հապետը, կ'երևի, դեռ Նուագներու մակդիրը և
շարքը չհնարած, ուրիշ վերնագրի տակ հրա-
տարակելու գիտաւորութիւն ունեցեր է քեր-
թուածներու հաւաքածոյ մը, ամէն ալ սրտի
կեանքին վերաբերող. հաւաքածոյին անունը
պիտի ըլլար «Սենեակ Սրտի»: Բայց յետոյ
ցրուած է սոյն կտորներէն մաս մը Նուագներու
հատորներուն մէջ, այս պատճառաւ Տխրունիին
ինչ ինչ քերթուածները լաւ կը յարմարին նաև
Տէրունիին: Իսկ մնացեալ մասին յետոյ յաւել-
լով ուրիշներ, վերստին կազմեր է հատորիկ մը,
բոլորովին կրօնական պարունակութեամբ, և
զայն չէ հրատարակած, անշուշտ անոնց գրական
վարկին նուազութեան պատճառաւ: Սակայն կան

անոնց մէջ ոտանաւորներ գեղեցիկ ինչպէս Նուա-
գինները, և անշուշտ Նահապետը սիրողները պիտի
փափաքին զանոնք ճանչնալ: Ոտանաւորի մը
մէջ Ալիշան հրաւէր կը կարդայ իր սրտին քնարը
թրթուացնելու. այս կտորը աղերս ունի իր ամ-
բողջ քերթուածներուն հետ իբր նախերգանք
անոնց՝ թէև քիչ մ'ուշ գրուած ըլլայ, այն է
1844ին: Ուրիշ մը «Սէր» վերնագրով կը զգացնէ
բանաստեղծին ամբողջ հոգին և սիրտը և կը
յիշեցնէ իր կուսական Քերթուածները. անշուշտ
երևակայեալ առարկայ մ'ունեցեր է իր մտքին
առջև սոյն բանաստեղծութիւնը շարադրած մի-
ջոց: Ուրիշ մըն ալ դեռ, իբր ամբողջացումն
կրնայ նկատուիլ Բնունիի «Ղնդ ընկուզենեալ»
ոտանաւորին, և անոր հետ կապ ունեցող:

Ատոնց ուղեցիկը միացնել հոս նաև իր թարգ-
մանած ոտանաւորներէն մէկ քանին, որ տակաւին
անտիպ մնացած էին, քան թէ թողուլ այնպէս
անճանաչ, քանի որ անոնք ալ եթէ ոչ իր մտքին,
բայց լեզուին արդիւնքն և զանձն են:

Հ. Կ. Ք.